

gaar, tror jeg, af Delegationens Protokol —, forhandlede der helt igennem under den Forudsætning, at udadtil er det Danmark, der optræder for Østgrønland; saaledes at hvis der f. Eks. skulde blive Spørgsmaal om at give andre Nationer lignende Rettigheder som dem, der her gives den norske Nation, sker noget saadant ikke ved Samraad mellem Danmark og Norge, men saadant sker ved den danske Regering alene. Det er udtrykkelig anerkendt fra de norske delegeredes Side.

Pürschel: Jeg har naturligvis med stor Interesse og Glæde hørt, at baade den højtærede Udenrigsminister og Socialdemokraternes ærede Ordfører (Vilhelm Rasmussen) gaar ud fra som en Selvfølge, at denne Sag skal i Udvalg, og jeg betragter det som en given Ting, da der ikke paa nogen Maade er taget Reservation, at man ikke vil nægte os Adgang til at faa de Oplysninger, som vi allerede har nævnt, at vi ønsker.

Den højtærede Udenrigsminister var inde paa Spørgsmaalet om Danmarks Vinding ved denne Traktat og sagde derom, at her var vi inde paa Imponderabiliernes Omraade, paa Omraadet for det, der ikke kan vejes. Men det forekommer mig, at det, som vi taber, kan særdeles vel vejes, og jeg vilde unægtelig have sat Pris paa, om man ogsaa havde haft noget at lægge i Vægtskaalen paa den anden Side. Det forekom mig at være en Mangel ved den højtærede Udenrigsministers Udtalelse, at han aldeles forbigik det, som jeg saa stærkt fremhævede i min Tale, at man oppe i Norge saa enstemmigt har sagt, at man her staar ved Begyndelsen. Den højtærede Udenrigsminister sagde der noget om, at nogle saa pessimistisk paa det, og andre saa optimistisk paa det. Til de sidste hører den højtærede Udenrigsminister, og han gav selv sin Optimisme den Attest, at den var sund. En saadan Attest udstedes altid af Statsmænd i Situationer som denne. Jeg tror ikke, man kan gaa noget Sted hen i Verden og finde en Statsmand, som har sagt, at han i denne eller hin Situation var Optimist, uden at han har tilføjet, at *hans* Optimisme var sund; men Værdien af Attesten svinder jo naturligvis noget derved. Naar den højtærede Udenrigsminister sagde: Ingen kan sværge paa, hvorledes det vil gaa — er det jo en uimodsigelig rigtig Sætning. Men er det dog ikke det naturligste at gaa ud fra, at Nordmændene vil handle, saaledes som de siger, de vil gøre det?

Er det ikke os, der staar paa den sunde Grund, naar vi siger: Naar alle Nordmænd, ogsaa i det norske Storting, siger, at her staar vi ikke ved Afslutningen, men ved Begyndelsen, og at det vigtigste og væsentligste af Grønlandsspørgsmaalet staar tilbage — er det da ikke naturligt og rimeligt at gaa ud fra, at det er deres Mening, og at de vil handle, saaledes som de siger? Og skal der ikke en meget kraftig og sund Optimisme til at vejre disse Udtalelser bort, at lade dem blæse bort som Avner for Vinden, som en Ting, man overhovedet ikke behøver at tage Hensyn til i en Diskussion? Det er en Optimisme af en saadan struttende Sundhed, at den forekommer mig lidt ængstende. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at medens den højtærede Udenrigsminister paa eet Punkt kan tage Optimismen til Indtægt for sig, maa han paa et andet Punkt debitere Pessimismen for sig, saa snart vi nemlig kommer til det Punkt: Hvad betyder Traktatens Forkastelse? Saa er den højtærede Udenrigsminister ikke længere besjælet af nogen sund Optimisme, men af en sort Pessimisme. Men paa det Punkt er vi i Besiddelse af en Optimisme, som jeg — altsaa følgende de bedste Mønstre — ikke vil undlade at betegne som sund Optimisme. Vi tror, at en Forkastelse af denne Traktat, naar den ledsages af en Gennemførelse i Virkeligheden af en Indrømmelse til de berettigede norske Interesser, vil have en langt mere heldbringende Indvirkning paa Forholdet til Norge end Vedtagelsen af en Traktat, hvor man, som jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, *bevidst* søger Dækning i Uklarhed, en Udtalelse, som den højtærede Udenrigsminister har ladet staa ganske uanfægtet.

Til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Han sagde, at vi havde ikke talt om det centrale, Grønlændernes Stilling, i denne Sag: Jo, derom har vi talt meget udførligt forrige Gang, da denne Traktat var til Behandling, og jeg har henvist til disse Udtalelser, saa jeg skal ikke trætte med at gentage. Men et enkelt Punkt af det ærede Medlems Udtalelser ønsker jeg at inødegaa, og det er Spørgsmaalet om Muligheden for Adgang til Frederik den Sjettes Kyst. Der paabe-raabte det ærede Medlem sig Dr. Vahl; og nu er det saa heldigt, at Dr. Vahl har skrevet om Sagen i „Berlingske Tidende“ — jeg gaar ud fra, at det er den samme Dr. Vahl, vi taler om. Der har i „Berlingske Tidende“ staaet en Artikel den